

Valdovas – ne moralistas. Nikolas Makiavelis (Niccolo Machiavelli)

Nesileisiu į šnekas apie prasimanytas valdovų savybes, bet laikysiuosi tikrovės ir pasakysiu, jog visi žmonės, apie kuriuos kalbame, ir ypač valdovai – kadangi jie aukštesni už kitus – turi tam tikrų savybių, dėl kurių yra giriami arba peikiami. Vienas laikomas dosniu, kitas šykščiu, – toskaniškai sakant, nes mūsiškai kalbant godus reiškia dar ir grobuoniškumą, o šykščiu vadinamas žmogus, gailintis savo gero. Vienas linkęs švaistyti, kitas taupus; vienas žiaurus, kitas jautrus; vienas nesilaiko duoto žodžio, kitas jį tesi; vienas lepus ir silpnavalis, kitas šiurkštus ir ryžtingas; vienas žmoniškas, kitas pasipūtęs; vienas pasileidęs, kitas doras; vienas atviras, kitas vylingas; vienas kietas, kitas nuolaidus; vienas rimtas, kitas lengvabūdis; vienas pamaldus, kitas bedievis ir taip toliau. Žinau: kiekvienas pripažins, kad geriausia būtų, jei valdovas turėtų geriausias iš čia minėtų savybių; bet kadangi žmogus iš prigimties negali būti apdovanotas vien dorybėmis ir vien dorai elgtis, tad išmintingas valdovas turi vengti tų ydų, per kurias gali netekti valdžios; o dėl savybių, kurios tuo negresia, tai jų turi saugotis kiek tik galėdamas, bet jei neįstengia to padaryti, gali per daug nesivaržyti.

Be to, valdovas neturi bijoti būti apkaltintas ydomis, be kurių sunku išlaikyti valdžią, nes viską gerai apgalvojus paaiškėja, kad esama dalykų, iš pažiūros atrodančių dorybėmis, o iš tikrųjų artinančių pražūtį, bet yra ir tokių, kurie iš pažiūros yra ydos, o iš tiesų garantuoja saugumą ir gerovę. [...]

Kiekvienas supranta, kad girtinas yra valdovas, tesintis savo žodį ir gyvenantis sąžiningai ir be vylių, tačiau mūsų laikų patirtis rodo, jog didžius darbus nuveikė valdovai, kurie mažą tepaisė duoto žodžio ir mokėjo pergudrauti žmones; tokie valdovai galiausiai įveikdavo tuos, kurie elgėsi garbingai.

Tad privalu žinoti, jog galima kovoti dviem būdais: pirma, įstatymais, antra, jėga. Pirmasis iš jų būdingas žmogui, antrasis – žvėrimis, bet kadangi pirmojo dažnai nepakanka, tai tenka griebtis antrojo. Užtat valdovas turi gerai mokėti veikti tiek vienu, tiek kitu būdu. To valdovus netiesiogiai moko ir senieji autoriai, rašantys, kad Aischilas ir daug kitų senovės vadų buvo atiduoti auginti ir auklėti kentaurui Chironui. Ši pusiau žmogaus, pusiau žvėries globa reiškia ne ką kitą, kaip tai, jog valdovas turi mokėti naudotis tiek žmogaus, tiek žvėries prigimtimi: viena be kitos negali išsiversti. Todėl valdovas, priverstas veikti kaip žvėris, turi imti sau pavyzdžiu liūtą ir lapę, nes liūtas neišsisaugo spąstų, o lapė neapsigina nuo vilkų. Tad reikia būti lapė, kad neįkliūtum į spąstus, ir liūtu, kad atgrasintum vilkus. Tie, kurie paprastai elgiasi tik kaip liūtas, neišmano žabangų. Užtat išmintingas valdovas negali ir neturi laikytis savo žodžio, kai šitai gali jam pakenkti ir kai išnyksta priežastys, privertusios jį duoti pažadą. Jei visi žmonės būtų garbingi, ši taisyklė netiktų, bet kadangi jie blogi ir netesi tau duoto žodžio, tad ir tu neprivalai laikytis savo pažado. O pateisinamų priežasčių sulaužyti žodį valdovas niekada nepritrūks. Būtų galima pateikti daugybę tokių dabarties pavyzdžių ir parodyti, kiek taikos sutarčių iširo, kiek pažadų pavirto niekais todėl, kad valdovai netesėjo žodžio, ir visada laimėdavo tas, kuris būdavo didesnis lapė. Betgi reikia mokėti gerai slėpti lapės prigimtį ir būti dideliu apgaviku ir veidmainiu: žmonės tokie paiki ir taip paiso šios akimirkos poreikių, jog melagis visada atras tokį, kuris leisis apmulkinamas.

Negaliu nutylėti vieno naujausių laikų pavyzdžio. Popiežius Aleksandras VI visą gyvenimą dūmė žmonėms akis, ir visada atsirasdavo žmonių, pasirengusių juo tikėti. Nebuvo žmogaus, kuris nuoširdžiau būtų žadėjęs

ir įtikinamiau prisiekinėjęs tesėsiąs žodį ir kartu mažiausiai jo laikęsis. Vis dėlto vyliai jam visada pavykdavo, nes gerai išmanė šią žmonių savybę.

Taigi valdovui iš tikrųjų nebūtinai visos minėtos dorybės, bet jis privalo atrodyti jas turįs. Netgi išdrįsiu pasakyti, jog turėti jas ir jų laikytis būtų kenksminga, o atrodyti, kad jas turi, naudinga. Todėl reikia atrodyti gailėstingam, ištikimam, žmogiškam, nuoširdžiam ir dievobaimingam ir iš tikrųjų būti tokiam, bet sielos gelmėse reikia būti pasirengusiam, iškilus būtinybei, parodyti ir priešingas savybes. Reikia suprasti, jog valdovas, ypač naujas valdovas, negali vadovautis visu tuo, dėl ko žmonės yra laikomi gerais, kadangi, norėdamas išsaugoti valstybę, dažnai esti priverstas sulaužyti savo žodį, nepaisyti artimo meilės, žmoniškumo ir religijos. Taigi sielos gelmėse valdovas turi būti pasirengęs pasisukti taip, kaip to reikalauja permainingas likimo vėjas ir aplinkybių kaita, ir, kaip jau esu sakęs, jei gali, neišklysti iš doros kelio, bet reikalo prispirtas turi nepabijoti ir blogio.

Taigi jis turi labai saugotis, kad jam iš burnos neišsprūstų nė vienas žodis, kuris nealsuotų šiomis penkiomis dorybėmis, ir visiems, kurie jo klausysis ir jį regės, teatrodė jis tikras gailėstingumo, ištikimybės, sąžiningumo, žmoniškumo ir pamaldumo įsikūnijimas.

